

Rondje Keukenhof

30 april

Inge, Wim, Christine, RonN, Peter, Wilfried, Ferre

Deze tocht stond niet op onze kalender maar werd als een extra op het bord geprikt. Een tocht in de tulpenvelden net onder Amsterdam. Inge en Wim hadden de bollentocht gemist, maar wilden het jaarlijks kleurentapijt niet missen. Zij namen het initiatief om alsnog de tulpen in bloei te zien. Waar anders dan rond het vermaarde Keukenhof. Gesteund door de ervaring van Wilfried en wat hulp van een kanogids werd er dan ook snel een tocht uitgedokterd. Op het blad stonden uiteindelijk 7 namen. De dagen vooraf was het verre van lente, aprilse grillen toonden zich in al hun vormen, nl. koud, winderig, regen, hagel, zelfs enkele sneeuwvlokjes. Gelukkig werd er beterschap voorspeld voor die bewuste zaterdag. Wel koud, maar met een pril zonnetje fietste ik naar de club. Als ik er kwart voor negen arriveerde, lagen alle boten al vastgesjord op de auto's. De woensdag voordien had ik met Wilfried afgesproken om Canadees te varen, kwestie van een beter zicht vanop de gracht over de bloemenvelden. Dus was het op de club voor mij enkel mijn bagage uit de fietszakken trekken en in de koffer deponeren (soms een terugkerende luxe).

Even overleg tussen de chauffeurs, die alle drie de Statiestraat in Lisse intoetsen op hun GPS (Lingetocht indachtig). Uiteraard kende Wilfried de streek. De club had in het verleden nog gekampeerd in Noordwijkerhout, een dorp naast Lisse. De kanogids gaf als startpunt het kanaal tussen Lisse en Hillegom, rechtsaf na de Statiestraat. Vlot verkeer, geen wachttijden, noch in Rotterdam, noch rond Den Haag, alleen bij het passeren van Keukenhof was het aanschuiven. We moesten voorbij een parking van bussen en auto's. Het was er effectief hoogseizoen. Een vloot bussen stond er al geparkeerd en het was aanschuiven bij de ingang. Voorbij de parkings was het voor ons nog een kwestie van minuten voor onze voertuigen langs het kanaal geparkeerd werden. Reeds bij het uitstappen verwelkomden de geurende hyacinten ons, maar ook de bijtende noorderwind. Dus werd het omkleden, uit de wind, achter de auto een stuk aangenamer. Bloemenvelden zijn hier als een biljartlaken, vlak en strak, met vrij spel voor de wind. Die vlakke bood ook meteen zijn kleurenpalet aan. Geel en rood overheerste, maar ook purper en roze waren merkbaar aanwezig. Buiten de tulpen stonden er ook zoals reeds vermeld, hyacinten en paasbloemen.

Na een camioneursplas was het instaptijd. De lage rechte oever zorgde voor een vlotte start. Voor Ron was het toch nog even zoeken naar de juiste positie, een helpende hand is dan altijd welkom. En er is nog altijd het gezegde, oefening baart kunst. Zelf volgde ik nauwkeurig de instructies van mijn stuurman als ik mijn kont op het zitje plaatste en de opdracht kreeg 2 cm naar rechts op te schuiven. Eenmaal in balans schoof die gestroomlijnde houten kano verwonderlijk snel vooruit, vraag het maar aan de kajakkers. Vrij snel schoven we het eerste tulpenveld in en konden de verschillende percelen nog beter aanschouwen, broederlijk naast elkaar, kleur per kleur. Af en toe kon je merken dat, net als bij mensen, niet alle bloemen zich aan de regels hielden. Een verdwaalde gele pronkte tussen de rode of een groepje rooie treiterde het purperen cordon. Vanaf onze iets hogere positie gaven we verslag van wat de lagere klasse miste. Via onze gedetailleerde beschrijving genoten ook zij van de natuurpracht. Gelukkig kon Ron met zijn camera op een lange selfiestok het digitaal vastleggen, om het later zelf te aanschouwen. De vooruitgang is niet te stoppen! In Hillegom werd het terug kanaalvaren. Het dorp leek wel een kleine jachthaven. Over het ganse dorpsparcours lagen er motorboten van allerlei slag. Het onderhoud en de frequentie van gebruik waren duidelijk afleesbaar aan hun uiterlijk. Zoals bij veel in het leven, was ook hier bij menig bootje de interesse zoek. Buiten de dorpskom werden de tuinen groter en groener. Het duurde nog even voor we opnieuw tussen de tulpenvelden peddelden. Dat we nu dicht bij Keukenhof waren was te merken aan de platbodems die door de grachten vaarden. Volgeladen met "oude wijven", goed ingeduffeld, keken zij ook de ogen uit hun kop, nog iets hoger gezeten dan wij. Hun commentaar in vele talen leidde tot een Babylonische spraakverwarring waar wij niets van begrepen.

(foto van enkele dagen later)

Van onze kant bleef het bij een kreet en handjes zwaaien. Toch zullen wij, SKK-ers, in vele huiskamers te zien zijn. Wij kregen bijna even veel aandacht als de bloemperken bij het kiekjes schieten.

Op het einde van het bloemenveld werd er halt gehouden. Tijd voor een hap en een slok. Inge en Wim demonstreerden er hun kampeezeteltjes. Enkele buizen en een gaas werden omgetoverd tot een kuierende zit. Wel was het even opletten of de wind blies het ding in de gracht. Dus een lichtgewicht is het zeker. Erg aangenaam picknicken was het er zeker niet. Die verdomde wind zorgde voor een snelle afkoeling. Iedereen te vree als we terug op het water lagen en de wind over de hoofden blies. De platbodems bleven passeren tot we Keukenhof voorbij waren. De stilte keerde weer in de natuur, ook daar genoot een groepje wandelaars van. Een stukje verder sloten we de eerste lus van onze 8. Nu ging het richting Noordwijkerhout. Aan het kanaal stond er een standje met tulpen. We moedigden hen aan, om stand te houden, met de belofte enkele boeketjes te kopen bij onze terugkeer. Iets verderop gleden we terug een bloemenveld in. Wat verder was er ook een golfterrein en een laag bruggetje. De kano kon er niet onderdoor. Aan de linkerzijde was het iets hoger en kon de punt er onder, maar de uitgang was voor de Canadees dan weer te smal. Voor de kajaks zat de mogelijkheid er wel in. Op Christine na, volgde iedereen ons en werd er overgedragen. Voor Ron een optimaal moment om zijn leerproces voort te zetten. Er was wel een helpende hand nodig om vanuit het riet terug op het water te komen, zonder natte voeten.

Voor de kanovaarders was het simpel om vanaf het bruggetje zich terug op hun zitje te zetten. Christine lag intussen al een tijdje te dobberen, zij was er moedig onderdoor gevaren, had alle spinnenwebben geswift en was dankzij haar figuur probleemloos door de vernauwing geschoven. Er werd koers gezet naar een plas, aan de overzijde van dit wateroppervlak werd er ons een café beloofd. En waarachtig het verhaal klopte nog steeds. We werden hartelijk verwelkomd door een Indiër. Zijn terras in de zon en uit de wind was een uitnodiging waard. Alleen zijn zeteltjes bezorgde sommigen een natte broek. Deze werden snel geruild voor rieten zitjes. Zijn Indische menukaart deed ons kwijlen. Maar om drie uur bleef het bij Palm en koffie. Zijn Indisch bier was op en verder bleef er enkel Hollands schuim over. Het was er best gezellig zitten, een gesmaakte stop.

Daarna terug de plas over, naar het lage bruggetje. Er was geen alternatief. Deze keer namen de twee dames het initiatief en demonstreerden hoe je dubbel geplooid iets kan bereiken. Bij de mannen was er blijkbaar één plooitje teveel en werd er overgedragen. De kano werd gewoon aan de andere zijde van het bruggetje te water gelaten. Ditmaal werd het spannend. Terwijl Wilfried in de boot stond en ik me klaar maakte om mijn plaats in te nemen, blies de wind de lichtgewicht kano van de brug weg en werd Wilfried bijna een drijvend ponton. Met een laatste inspanning slaagde hij er nog net in, de kano terug bij de brug te trekken. Vliegenvlug namen we onze posities in, voor de wind ons opnieuw kon testen. Een blauwe plek zou een paar dagen een aandenken blijven. Een mevrouw achter het raam bij de brug had heel het gebeuren gade geslagen. Haar pretoogjes vertelden ons dat ze vanavond iets te vertellen had aan tafel.

Terug op cadans peddelden we naar de leiding, nog een laatste bocht en dan was er nog het kanaal. De kajaks vonden het stilaan welletjes. De godganse dag lagen die gekromde planken voor hun neus te pletsen omdat er op de bodem een waterkaart lag. Eindelijk roken en zagen ze de stal. Een voor één schoven ze ons voorbij. Ik hoorde het hout kreunen en smeken om ook te versnellen. Hun eer van snelste kano stond op het spel! Aan deze lokroep kon ik niet weerstaan. Ook de houten peddels werkten naarstig mee. Ze kliefden gretig door het water. De stuurman en botenbouwer had het begrepen. Met een gezamenlijke inspanning geraakten we nog in het spoor van de koploper. Tevreden liet de boot zich opladen. Zoals beloofd werd er halt gehouden aan de tulpenstand. Menig boeketje werd er in gazetpapier gerold, om later thuis in het geel en het rood te pronken.

Ferre